

**Matrosernes  
Afskeeds-Sang,  
Som  
Blev udcommanderet fra Norge til  
Kiøbenhavn i Martii Maaned 1779.  
Opsat  
Til Opmuntring for dem selv  
og  
Til trøstig Erindring for  
deres efterladte Hustruer, Børn,  
Slægt og Venner,  
under den Melodie:  
Jeg kand ey sige mig Lykken har føyet.**

**Tronhiem, trykt i samme Aar.**

1.

Samler nu Eder søfarende Sønner,  
Her Ordre er kommet: vi vandre skal bort;  
Indvending ey nytter, her høres ey Bønner,  
Thi Tiden sig nærmer, vi reyse maae fort.  
I Vinters Roelighed,  
Da vi sad tryg i Fred,  
Vor Roe blev forvandlet til Uroelighed.

2.

Vor Konge befaler, og vi bør adlyde,  
Og villig forlade vor Hustrue og Hiem;  
Vi vil midt i Sorgen i Haabet os fryde,  
Vi atter med Glæde skal komme igien.  
Kort sagt: Vi maae afsted,  
Og meer vi ikke veed,  
Hvad for en Skiæbne der er os bereed.

3.

See Martis Sønner, Løvartet i Hiertet,  
Med Ære omvandrer i fremmede Land,  
Skal Neptuni Sønner det meere da smerte,  
At de maae bortreyse fra Fædrene Strand?  
Ney! vi gjør det med Lyst!  
Vi har og Moed i Bryst;  
Vi tør og mod Fiender vove en Dyst.

4.

Skal vi fra Forfædrenes Dyder afvige,  
Som kiække sig viiste i Britternes Tog?  
Skulle vi meere vor Konge nu svige  
End Norske, som før Normandiet indtog?  
Vi, som Skioldungers Æt,  
Vil os bevise ret,  
Som tappre Matroser; vor Pligt ey forgiæt.

5.

Har vi fra Ungdom til Manddom tit skuet  
Guds Frelsning paa Havets ophævede Vom,  
Der har os med Angest og Undergang truet,  
Og dog ikke mægtet at vælte os om!  
Mon ikke GUD endnu  
Vil komme os ihu?  
Jo vist, min Broder! slaae Sorgen af Hu.

6.

Vi efter Ordre vor' Pligter forrette,  
Og stiller for Resten vor Sag i Guds Haand,  
Hvo vil mod Skiæbnen begyndet at trætte,  
Det var at paaføre sig tyngere Baand.  
GUD har til Havet sagt:  
Her skal din stolte Magt,

Og brusende Bølger i Hast bli nedlagt.

7.

I dette Haab vil vi da Reysen paatage;  
Viig bort I Sorge, som gjør os Fortræd;  
Vi har paa Skiæbnen dog intet at klage,  
Skiønt vi forlader vort Fædrene Stæd;  
Vor Konge har os kiær,  
Og vi ham lydig er,  
Hans Ordre at følge gjøre gjerne enhver.

8.

Vel sandt, at nogle sig kunde beklage,  
Som Alderen tvinger, for Hustrue og Smaae,  
I Fattigdom sidder her eenlig tilbage,  
Og veed ey Udveye til Brødet at faae.  
Hvo undrer, at i sær  
De da bekymret er,  
Som faderligt Hierte for Sine ret bær.

9.

Men vi, som er unge og muntre i Sindet.  
Vi gjerne forlader vir Hustrue og Ven,  
Endskiønt vi bortreyser, de staar os i Mindet,  
Med Tiden vi haaber, at see dem igien.  
Vi vil til Kiøbenhavn,  
Der skal vort Norske Navn  
Nu først sig fremvise til Ære og Gavn.

10.

Ugifte de raaber: Til Tiden det lakker,  
Vi Farvel vil byde og tage Afskeed;  
Vor Sager vi hurtig tilsammen og pakker,  
Vi alle til Reysen nu staaer alt bereed.

Farvel vor Faer og Moer!  
Vor Søster og vor Broer!  
Farvel vor Kiærest og yndige Noer!

11.

Ja, troe os, I Dukker! vi kommer tilbage,  
Som Nordmænd vi Eder forglemme ey vil,  
De Norske Piger vi best dog behage,  
og dennem vor Tillid vi sætte flux til.  
Nu vil vi os omsee,  
Hvad Lykken sig vil tee,  
Til vi hiemkommer til vor Kiæreste.

12.

De Gifte de sukker: Farvel vore Koner!  
Farvel vore Børn og elskende Smaa!  
Vi Jer nu forlader med sørgelig Toner,  
Men haaber med Tiden den Glæde at faae,  
At skue demigien;  
Sæt Liid til Himmelen,  
Vi vil Eder elske, som Fader og Ven.

13.

Hvor vi omvanker paa stormende Bølger,  
Skal I os stedse i Tankerne staae;  
Vor Konges Ordre Indagtig vi følger,  
Skjønt vi unødigt fra Eder vil gaae.  
Vi sætter Haab dertil.  
Det gaar os som GUD vil,  
Han eene kand rade i Kongernes Spil.

14.

Nu sørger da ikke Slægtninger og Venner,  
For vi saa uventet fra Eder bortgaae;

Paa faste Land ofte Ulykke og hænder,  
Det man af Erfaring bevidne jo maae;  
Naar man paa Søe og Hav,  
Kand leve frisk og brav,  
Og ingen Ulykke der vide udaf.

15.

Vi vil og beslutte i Fred og i Feyde,  
Forsigtig at vandre og passe vor Post;  
Guds Forsyn skal os da paa Reysen geleyde,  
Vi frygter ey Uveyr, ey Kuld eller Frost;  
Thi vi fornøyet er,  
Vor Skiæbne taalig bær.  
Saa bør I og giøre vor Venner saa kiær.

16.

Lad Vimpel ophidses og Flaggene vaye,  
Canonerne løsnes og Smykkerne gaae,  
Trompeterne høres ifra vores Caye,  
Lad Anker ophales og Cursen henstaae  
Til det bestemte Sted,  
Som er for os bereed,  
Vi os GUD befaler, vor Skiæbne han veed.

17.

Farvel allesammen! I Gamle og Unge!  
I Fattige, Rige, I Store og Smaae  
Farvel vore Venner, hvorfor vi siunge:  
Farvel I Hustruer og Børn ogsaa;  
Forældre, Sødskende,  
Og hver Anrørende!  
Vi ønsker med Glæde dem atter at see.